

## Arrest

nr. 119 846 van 28 februari 2014  
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. BLOMME en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***“A. Feitenrelaas***

*U, T.A., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Lezgin origine te zijn. U werd op 19/06/1973 te Machachkala geboren en bent gehuwd met S.A. (OV 09/12/1986).*

*Jullie waren woonachtig te Machachkala.*

*Op 25/03/2012 verdween uw neef, R.A., toen hij door onbekende, gemaskerde mannen werd meegenomen.*

*Samen met uw zus bezocht u alle overheidsinstanties in de hoop nieuws over hem te ontvangen. Jullie gingen ook langs bij de mensenrechtencommissaris en de organisatie ‘Vereniging Voor Moeders’. Bij die laatste kreeg uw zus te horen dat veel verdwijningen het werk van de geheime diensten waren.*

Op 05/11/2012 werd u onderweg naar huis door enkele rebellen gestopt. Ze namen u mee naar het bos waar u een gewonde rebel moest verzorgen. De dag nadien brachten ze u terug naar de plaats waar zij u hadden gestopt.

De volgende morgen viel de FSB bij jullie binnen en werd er een huiszoeking verricht. U werd hierna naar hun kantoor meegenomen en werd er mishandeld. Er werden u vragen gesteld waar u zich de dag voordien bevond en men legde u een document voor waarin u bekende deel uit te maken van de verboden gewapende groeperingen. U weigerde dit document te tekenen.

De volgende dag wist uw vader u vrij te kopen.

Nadat u in het ziekenhuis uw verwondingen liet verzorgen keerde u terug naar huis.

Op 20/01/2013 vielen 3 rebellen jullie huis binnen en dwongen u, ze richtten een pistool op uw slapend kind, om met hen mee te gaan. U werd wederom naar het bos gebracht waar u enkele rebellen moest verzorgen. Na 3 dagen lieten ze u terug vrij.

Op 25/01/2013 werd u opnieuw door de FSB van bij u thuis meegenomen. U werd ondervraagd over wat u in het bos had gedaan en tekende een document waarin u stelde het slachtoffer van de rebellen te zijn geweest. De dag nadien werd u vrijgelaten en u vluchtte direct naar uw neef in het dorp Kurkment.

Op 04/02/2013 werd u op straat door 3 onbekenden geslagen. U liet zich in het plaatselijke ziekenhuis verzorgen en werd op 13/02/2013 bij de recherche opgeroepen om te verklaren wat er die dag was gebeurd.

Hierna ging u naar een buitenverblijf aan de kust waar u tot eind maart verbleef. Nadat u nog 2 weken bij uw ouders verbleef keerde u terug naar huis.

Op 19/04/2013 was er een inval in jullie huis maar u kon op tijd weggelopen via de zolder. U vluchtte naar het buitenverblijf waar uw vrouw enige uren later ook aankwam.

Diezelfde dag vertrokken jullie vanuit Rusland naar België waar jullie op 26/04/2013 aankwamen en dienden er diezelfde dag een asielaanvraag in.

Terwijl u in België was, was er ook een aanslag waarbij uw oom gewond raakte.

Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten neer: uw werkboekje, diploma's, studieattesten, een bevel tot opstarten van een zaak naar aanleiding van de verdwijning van uw neef, brieven van uw zus aan het parket, een internetartikel over de verdwijning van uw neef, oproepingsbrieven van politie en gerecht, uw huwelijksakte, een foto van uw neef met uw zoon, 2 medische attesten, een brief van uw vader, de geboorteaktes van u en uw vrouw, uw rijbewijs en de geboorteakte van uw zoon.

## **B. Motivering**

U verklaarde de autoriteiten te vrezen omdat zij u in verband hadden gebracht met de rebellen.

U werd twee maal opgepakt door de Federale Veiligheidsdienst (FSB), telkens kort nadat u door rebellen verplicht was om hen te helpen bij de medische verzorging van hun gewonden.

Echter werden vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees niet aannemelijk maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u door rebellen werd verplicht om hun gewonden te verzorgen.

Niettemin betreft dit een cruciaal gegeven in uw relaas daar de beide arrestaties die u aanhaalde telkenmale kort na deze gebeurtenissen plaatsvonden en u toen hierover door de FSB werd ondervraagd. Tijdens het eerste asielgehoor verklaarde u dat toen de rebellen u voor het eerst meenamen u 1 persoon diende te verzorgen die gewond was aan de linkerheup (CGVS I p.8, 11). Tijdens het tweede asielgehoor verklaarde u echter dat u de eerste keer 2 gewonden diende te verzorgen. Gevraagd naar de verwondingen van deze personen gaf u aan de één een kogelwonde in de borstkas had en de tweede een wonde in de heup. Beiden zouden het overleefd hebben (CGVS II p.6). Toen gevraagd werd wat voor heupwonde de tweede rebel had toen u de eerste keer door de rebellen werd meegenomen gaf u dan weer aan dat het de eerste keer slechts 1 patiënt betrof. Gevraagd naar zijn verwonding gaf u aan dat hij een borstkaswonde had. Toen u ermee werd geconfronteerd dat u de vorige maal had gesteld dat de betreffende patiënt een heupwonde had stelde u dat u zich toen misschien had vergist (CGVS II p.6-7). Dat u zich zou hebben vergist over het aantal patiënten dat u de eerste maal moest verzorgen én over de verwondingen van de patiënt is niet aannemelijk daar dit hoegenaamd geen details betreffen. Een dergelijke tegenstrijdigheid over een dergelijk cruciaal feit in uw relaas ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake.

Betreffende de ondervragingen door de FSB legde u eveneens tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens het eerste asielgehoor dat er u tijdens de twee detenties nooit foto's werden getoond en geen namen genoemd werden behalve een verwijzing naar uw neef. (CGVS I p.10, 11) Tijdens het tweede asielgehoor gaf u dan weer aan dat er wel foto's werden getoond tijdens uw (tweede) detentie met daarbij de vraag of u de betreffende personen kende (CGVS II p.10-11). Geconfronteerd met uw verklaring uit het eerste asielgehoor, namelijk dat er u tijdens uw

vasthoudingen nooit foto's werden getoond, stelde u enkel dat er wel foto's werden getoond (CGVS II p.12-13). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid niet op. Er mag redelijkerwijs verwacht worden dat u coherente verklaringen zou afleggen aangaande het feit of er al dan niet foto's werden getoond tijdens de ondervragingen gezien dit toch een zeer duidelijk facet binnen een ondervraging betreft. Voorts gaf u tijdens het tweede asielgehoor aan dat u tijdens uw tweede vasthouding door de FSB effectief een document tekende waarin stond dat u lastiggevallen werd door de rebellen, dat u geen banden had met de rebellen, dat u nooit een wapen in handen had gehad, en dat u enkel uw plicht als arts had gedaan door een gewonde te helpen. (CGVS II p.10) Opmerkelijk genoeg haalde u dit tijdens het eerste asielgehoor nooit aan hoewel u meerdere vragen over de ondervragingen door de FSB werden gesteld zoals de vraag welke verschillen er tussen beide detenties waren. U verwees toen enkel naar de documenten die men u tijdens uw eerste detentie voorgelegd zou hebben en dewelke u geweigerd zou hebben om te tekenen. Met het tekenen van deze documenten zou u toegeven dat u betrokken was bij de rebellenbeweging. (CGVS I p.8-9, 10-11) Het is geenszins aannemelijk te noemen dat u het ondertekenen van documenten die een totaal andere inhoud en implicatie voor u hadden - en bijgevolg merkkelijk verschillend zijn van de documenten die u waren voorgelegd tijdens uw eerste detentie - niet zou vermelden indien deze feiten werkelijk gebeurd zouden zijn. Deze tegenstrijdigheid en inconsistentie ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake.

De bovenstaande tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de verzorging die u de rebellen moest geven en de ondervragingen door de FSB, en ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten wordt verder bevestigd door de incoherente verklaringen die u betreffende de oproepingsbrieven inzake de verdwijning van uw neef aflegde. Zo legde u 2 convocaties neer waarin u wordt opgeroepen om te getuigen in de verdwijningszaak van uw neef. Dit betreft een zaak waarin u, volgens uw verklaringen, nauw bent betrokken (geweest). Zo vergezelde u uw zus naar allerlei overheidsinstanties en nam u deel aan betogingen. Hieruit blijkt dat u de zaak van dichtbij volgde. Toen u gevraagd werd of deze convocaties kwamen voor of na de start van uw problemen gaf u aan dat zij ervoor kwamen (CGVS II p.5). Uit de betreffende convocaties blijkt echter dat zij dateren van na de start van uw problemen. De eerste dateert van 4 dagen voor u een tweede maal door rebellen werd meegenomen; de tweede van amper een week nadat u in Kurkent (waar u ondergedoken leefde) door onbekenden werd geslagen. Dat u de convocaties van een zaak die u nauw aan het hart ligt niet correct ten aanzien van uw vervolgingsproblemen kon plaatsen is weinig aannemelijk en doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsproblemen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u ook onaannemelijke verklaringen aangaande de reisroute aflegde. U stelde dat u uw binnenlands paspoort aan de smokkelaar had gegeven en dat uw internationaal paspoort door de ordediensten werd ingehouden. U verklaarde dat u via Kaliningrad, Litouwen en Polen naar België reisde in een auto. U stelde onderweg geen grenscontroles te hebben gezien, noch zou u in het bezit van enig reisdocument geweest zijn. U stelde dat er geen afspraken met de chauffeur werden gemaakt behalve dat u moest slapen (CGVS I p.6-7). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone strenge identiteitscontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gelet op voormelde informatie is het ten eerste geenszins aannemelijk te noemen dat u niets zou hebben gemerkt van een grenscontrole op uw reis van Rusland naar Litouwen, dat deel uitmaakt van de Schengenzone. Het is evenmin aannemelijk te noemen dat u geen informatie kon geven over de voor u gebruikte reisdocumenten, of dat de enige instructie die de passeur aan u zou hebben gegeven zou zijn geweest dat u moest slapen bij een grenscontrole. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte zou brengen van het soort document dat zou worden gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring dat u enkel een binnenlands paspoort aan de smokkelaar gaf, niet weet hoe u de grenscontroles passeerde, en geen internationaal paspoort bij had noch weet had van enige andere reisdocumenten, niet geloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor ontstaat ernstig het vermoeden dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en u legaal met een internationaal paspoort reisde. Dergelijke vaststellingen zetten dan ook uw bewering als zou uw internationaal paspoort tijdens de huiszoeking van 7/11/2012 in beslag zijn genomen op de helling (CGVS I p.3). Tevens wordt de algemene geloofwaardigheid van uw asielverklaringen aangetast.

Bovenstaande vaststellingen inzake de door u verklaarde vervolgingsfeiten en uw reisroute ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Betreffende de verdwijning van uw neef dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kan maken dat u omwille van deze verdwijning, of de stappen die u en uw zus hebben ondernomen om hulp te bekomen van de autoriteiten, wordt vervolgd. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt om de vervolgingsfeiten die u persoonlijk zou hebben meegemaakt, aannemelijk te maken. Voorts geven de door u neergelegde documenten aan dat de autoriteiten aandacht aan de zaak beste(e)d(d)en en uit uw verklaringen blijkt dat zij zich tot op zekere hoogte welwillend of minstens op een niet vijandige wijze opstelden ten aanzien van de aangiften die uw zus samen met u indiende. Voorts had u er aanvankelijk geen weet van dat mensen uit de kenniskring of andere familieleden van uw neef vervolgingsproblemen hebben gekend. (CGVS II p.2-3) Later in het gehoor stelde u plots dat een persoon die in de gevangenis voor wapenbezit zat, en met wie uw neef zou hebben gebeld kort voor zijn vrijlating, was verdwenen (CGVS II p.5). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u dit geenszins op objectieve wijze staft, zodat het bij een blote bewering blijft. Bovendien is het hoogst opmerkelijk te noemen dat u eerder in het gehoor deze verdwijning niet aanhaalde toen u over dezelfde persoon sprak (CGVS II p.2). Dat u zich dit niet eerder zou hebben herinnerd (CGVS II p.5), is weinig overtuigend. Bijgevolg dient te worden besloten dat u deze verdwijning, en het eventuele verband met de verdwijning van uw neef, niet aannemelijk maakt. U gaf ook aan dat uw oom gewond raakte bij een zelfmoordaanslag. U stelde dat hij op weg was naar de bushalte op het moment dat er een explosie recht tegenover het MVD gebouw plaatsvond en dat er ook verscheidene andere gewonden vielen. Niets wijst erop dat uw oom het specifieke doelwit van deze aanslag was, laat staan dat hier enige link met uw persoonlijke vervolgingsproblemen kan worden gelegd (CGVS I p.19).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw werkboekje, diploma's en attesten tonen aan dat u een dokter met specialisatie in chirurgie en urologie bent, wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Uw huwelijksakte, de geboorteaktes van u en uw vrouw, uw rijbewijs en de geboorteakte van uw zoon bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven. Het bevel tot opstarten van een zaak naar aanleiding van de verdwijning van uw neef, de brief van uw zus aan het parket met de aangifte van de verdwijning van haar zoon, het antwoord van het parket waarin deze beveelt een strafonderzoek naar de verdwijning van uw neef te doen, het internetartikel over de verdwijning van uw

neef en de foto van uw zoon met uw neef indiceren dat deze persoon inderdaad verdwenen is, dat er een band tussen u en hem bestaat en dat er (minstens formeel) een onderzoek door de Russische autoriteiten naar zijn verdwijning werd ingesteld. Dergelijke zaken worden in deze beslissing evenwel niet in twijfel getrokken. De oproepingsbrieven van de rechtbank tonen aan dat u als getuige in de verdwijningszaak van uw neef werd opgeroepen wat indiceert dat de autoriteiten ook in 2013 zich nog inlieten met de verdwijning van uw neef. De voormelde documenten bevatten echter geen informatie aangaande de door vervolgingsfeiten die u persoonlijk zou hebben meegemaakt. De oproepingsbrief van de recherche bevat geen enkele indicatie naar de reden waarom u werd opgeroepen noch de hoedanigheid waarin u werd opgeroepen. Bijgevolg kan dergelijk document op zichzelf niet aan de door u verklaarde vervolgingsproblemen worden gelinkt. De 2 medische attesten geven geen informatie over de omstandigheden waarin u de in de attesten vervatte verwondingen hebt opgelopen waardoor deze documenten op zichzelf niet aan uw vervolgingsproblemen kunnen worden gelinkt. Wat betreft de brief van uw vader, waarin hij uw problemen bevestigt, dient opgemerkt te worden dat de verklaringen van familieleden slechts een uiterst beperkte bewijswaarde hebben, dewelke niet opweegt tegen de vaststellingen van ongeloofwaardigheid die eerder werden gedaan.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Verzoekschrift

#### 2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 5 september 2013 (zie p. 3) een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, een schending van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het “*verbod op willekeur*”.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

Hij wijst erop dat (zie p. 4) “*de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) niet van die aard (zijn) een weigeringsbeslissing te gronden*”.

Verzoeker laat gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat hij later “*een completer verhaal*” (zie p. 4) zou hebben gegeven niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; er dient volgens hem te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan hemzelf.

Verzoeker meent dat het totaal niet correct is dat wanneer de asielzoeker (zie p. 4) “*verwijst naar derden en ook hun naam geeft*”, de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt “*net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn*”.

Volgens verzoeker kan hem niet ten kwade worden geduid dat hij zich in zijn land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing een vast systeem wordt aangehaald waarbij wordt gesteld dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoeker.

Hij legt uit dat er in zijn land van herkomst zo weinig mogelijk vragen worden gesteld (zie p. 5) “*aangezien iedereen verdacht is/kan zijn*”.

Verzoeker klaagt aan dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij “*ten zeerste getraumatiseerd is*” door hetgeen gebeurd is.

Het feit dat verzoeker (zie p. 5) “*van niet alles op de hoogte is*” kan volgens hem niet tegen hem gebruikt worden, “*temeer er zowel door verzoeker als door zijn echtgenote telkens een plausibele uitleg is gegeven geworden*”.

In een tweede middel voert verzoeker (zie p. 5) de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, een schending van de zorgvuldigheidsverplichting en de “*beginselen van behoorlijk bestuur*”.

Hij stelt de tegen hem opgeworpen elementen niet te aanvaarden; hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij (zie p. 6) *“uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten”*.

Verzoeker laat gelden dat (zie p. 6) *“alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”* en dat het een *“essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden”*.

Inzake de verzorging van gewonde rebellen stelt verzoeker dat (zie p. 6) *“het één en ander verkeerd (is) gelopen met de vertaling van hetgeen verzoeker gezegd heeft, en is het één en ander dooreengehaspeld geworden”*. Hij legt uit dat hij tweemaal gewonden heeft moeten verzorgen, een eerste maal één persoon die gewond was aan de heup en de borst, en een tweede maal drie personen waarvan één is gestorven, één gewond was aan de buik en één aan de buik en het been.

Wat de ondervragingen door de FSB betreft, is verzoeker tevens van oordeel dat (zie p. 6) *“door de tolk het één en ander dooreengehaspeld (is) geworden”*. Hij verklaart dat bij de eerste detentie foto's werden getoond en tijdens de twee detentie niet, dat hij tijdens zijn eerste aanhouding weigerde een document te ondertekenen waarin hij erkende te behoren tot een verboden gewapende groepering, maar dat hij tijdens zijn tweede detentie een document heeft ondertekend waarin hij stelde dat hij het slachtoffer was geworden van de rebellen.

Inzake de (zie p. 7) *“chronologie der feiten”* is er volgens verzoeker *“geen sprake van enige tegenstrijdigheid of onduidelijkheid”*. Hij stelt dat hij eerst problemen ondervond met de rebellen -eind 2012-, dat er vervolgens convocaties kwamen in verband met de problemen van zijn neef -begin januari 2013- en dat nadien de problemen met de FSB begonnen *“-iets later”*.

Aangaande zijn reisroute legt verzoeker uit (zie p. 7) dat hij aan de grens 3000 euro heeft moeten betalen, waardoor hij *“vrije doortocht”* had, en dat er door deze betaling aan de grens aan de smokkelaar *“geen noodzaak aan verdere documenten of afspraken”* was. Hij voert aan dat de persoonlijke grenscontroles waarvan de commissaris-generaal spreekt (zie p. 7) *“dagdagelijks (worden) tegengesproken door de feiten, waarbij talrijke mensen zonder problemen de grens oversteken, doch mits betaling”*.

Betreffende de vervolging door de verdwijning van zijn neef, stelt verzoeker dat hij eerst nog dacht dat dit (zie p. 7) *“tot op het bot zou onderzocht worden”*, maar dat al vlug bleek *“dat verzoeker zichzelf problemen op de hals haalde”* en *“de politie wou niets doen”*.

Hij voert nog aan dat zijn oom gewond raakte (zie p. 7) *“bij een zelfmoordaanslag door een vrouw gepleegd”*; hij stelt dat hij de waarheid heeft verteld.

In een derde middel voert verzoeker (zie p. 8) een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Verzoeker geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en voert aan dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd.

Hij benadrukt dat in Dagestan tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen. Verzoeker wijst er dan ook op dat de situatie in Dagestan steeds minder veilig is daar de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit; in dergelijke context is verzoekers leven ten zeerste in gevaar.

Hij verwijst voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit Dagestan en naburige republieken die stelde dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging.

Verder verwijst verzoeker naar de actuele situatie, gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen, en stelt dat men in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit Dagestan of de naburige republieken grondig moet onderzoeken.

Tot slot werpt verzoeker op dat van hem niet kan verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt bewijst, terwijl van de overheid wel mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een negatieve beslissing.

Verzoeker voert een schending aan (zie p. 10) van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het *“fair-play”*-beginsel.

Verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan. Verzoeker meent dat de situatie in Dagestan *in concreto* diende te worden beoordeeld en benadrukt dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid.

Naar verzoekers mening in het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geïsoleerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Hierbij verwijst verzoeker naar (zie p. 10) "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*".

Naar zijn mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geïsoleerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoeker merkt op dat is aangetoond dat de situatie tot op heden in Dagestan er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker (zie p. 11) "*louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt*".

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker vraagt het beroep (zie p. 12) "*gegrond te verklaren*".

### 2.1.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker drie stukken neer, telkens vergezeld van een fotokopie en een vertaling.

## 2.2. Beoordeling

### 2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

### 2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde aangaande de gewonden die hij moest verzorgen van de rebellen.

Tijdens zijn eerste verhoor op 11 juni 2012 op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat toen de rebellen hem voor het eerst meenamen, hij één persoon diende te verzorgen die gewond was aan de linkerheup (zie het verhoorverslag, p. 8, 11), terwijl hij tijdens het tweede gehoor op 18 juli 2013 vertelde dat hij de eerste keer twee gewonden diende te verzorgen waarvan een een kogelwonde in de borst had en de tweede een wonde in de heup (zie het verhoorverslag, p. 6).

Op de vraag wat voor heupwonde de tweede rebel had toen hij de eerste keer door de rebellen werd meegenomen, gaf verzoeker dan weer aan dat het de eerste keer slechts één patiënt betrof en dat hij wonde aan de borst betrof (zie het gehoorverslag, p. 6, 7).

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan dat *“het één en ander verkeerd (is) gelopen met de vertaling van hetgeen verzoeker gezegd heeft, en is het één en ander dooreengehaspeld geworden”*; hij verduidelijkt dat hij tweemaal gewonden heeft moeten verzorgen, een eerste maal één persoon die gewond was aan de heup en de borst, en een tweede maal drie personen waarvan één is gestorven, één gewond was aan de buik en één aan de buik en het been.

De bewering van verzoeker dat *“het één en ander verkeerd (is) gelopen met de vertaling van hetgeen verzoeker gezegd heeft, en is het één en ander dooreengehaspeld geworden”* vindt echter geen steun in het administratief dossier.

Tot bewijs van het tegendeel bestaat echter het vermoeden dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Bovendien wijst de Raad erop dat tijdens beide verhoren op het Commissariaat-generaal aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep, waarop hij telkens bevestigend antwoordde (zie het verhoorverslag van 11 juni 2013, p. 1; zie het gehoorverslag van 18 juli 2013, p. 1), en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden; hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop ervan.

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter te stellen dat *“het één en ander verkeerd (is) gelopen met de vertaling van hetgeen verzoeker gezegd heeft, en is het één en ander dooreengehaspeld geworden”*.

Verzoeker toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft.

De Raad merkt verder op dat een louter herhalen van één versie van de feiten niet dienstig is om de vastgestelde incoherentie te weerleggen.

De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal patiënten dat hij de eerste maal moest verzorgen én over de verwondingen van de patiënt(en) ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De Raad merkt verder op dat verzoeker ook betreffende de ondervragingen door de FSB inconsistente verklaringen aflegde.

Zo verklaarde hij tijdens het eerste verhoor dat er hem tijdens de twee detenties nooit foto's werden getoond en geen namen genoemd werden behalve een verwijzing naar zijn neef (zie het verhoorverslag, p. 10, 11), terwijl hij tijdens het tweede verhoor aangaf dat er wel foto's werden getoond tijdens de (tweede) detentie met daarbij de vraag of hij de betreffende personen kende (zie het verhoorverslag, p. 10, 11).

Voorts stelde verzoeker tijdens het tweede verhoor op 18 juli 2013 dat hij bij zijn tweede vasthouding door de FSB een document tekende waarin stond dat hij lastiggevallen werd door de rebellen, dat hij geen banden had met de rebellen, dat hij nooit een wapen in handen had gehad en dat hij enkel zijn plicht als arts had gedaan door een gewonde te helpen (zie het verhoorverslag, p. 10), terwijl hij dit tijdens zijn eerste verhoor op 11 juni 2013 nooit vermeld had hoewel hem toen meerdere vragen over de ondervragingen door de FSB werden gesteld, zoals de vraag welke verschillen er tussen beide detenties waren (zie het verhoorverslag, p. 8-11).

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat hem bij de eerste detentie foto's werden getoond en bij de twee detentie niet.



De Raad stelt vast dat verzoekers post-factum uitleg in het verzoekschrift, in een poging om zijn tegenstrijdige verklaringen te verzoenen, niet strookt met zijn eerdere verklaringen.

Zo verklaarde verzoeker enerzijds dat er hem tijdens de twee detenties nooit foto's werden getoond (zie het verhoorverslag van 11 juni 2013, p. 10, 11), en anderzijds dat er tijdens de tweede detentie wel foto's werden getoond (zie het verhoorverslag van 18 juli 2013, p. 11).

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker tijdens zijn eerste aanhouding weigerde een document te ondertekenen waarin hij erkende te behoren tot een verboden gewapende groepering, maar dat hij tijdens zijn tweede detentie een document heeft ondertekend waarin hij stelde dat hij het slachtoffer was geworden van de rebellen, verklaart dan weer niet waarom verzoeker tijdens zijn eerste verhoor geen melding maakte van het document dat hij zou hebben ondertekend tijdens zijn tweede vasthouding (zie het verhoorverslag van 11 juni 2013, 8-11).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een gelijklopende en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Waar hij in zijn verzoekschrift van oordeel is dat "*door de tolk het één en ander dooreengehaspeld (is) geworden*", herhaalt de Raad dat verzoeker met deze loutere bewering niet aantoonde dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, temeer gezien hij bij beide verhoren aangaf de tolk goed te begrijpen (zie het verhoorverslag van 11 juni 2013, p. 1; zie het verhoorverslag van 18 juli 2013, p. 1) en hieromtrent tijdens het beantwoorden van de betreffende vragen evenmin opmerkingen maakte.

Verzoekers incoherente verklaringen omtrent de ondervragingen door de FSB, nochtans een kernelement in zijn asielrelaas, keren zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de oproepingsbrieven inzake de verdwijning van zijn neef.

Hij legde twee convocaties neer waarin hij wordt opgeroepen om te getuigen in de verdwijningszaak van zijn neef, een zaak waarin verzoeker blijkbaar nauw betrokken was, gezien hij zijn zus naar verschillende overheidsinstanties vergezelde, en ook deelnam aan betogingen.

Op de vraag of deze convocaties vóór of na het begin kwamen van zijn eigen problemen gaf verzoeker aan dat ze ervóór kwamen (zie het verhoorverslag van 18 juli 2013, p. 5), hoewel uit de betreffende convocaties blijkt dat ze dateren van na het begin van zijn problemen; de eerste convocatie dateert van vier dagen vóór verzoeker een tweede maal door rebellen werd meegenomen en de tweede convocatie van amper een week nadat hij in Kurkent door onbekenden werd geslagen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat hij eerst problemen ondervond met de rebellen -eind 2012-, dat er vervolgens convocaties kwamen in verband met de problemen van zijn neef -begin januari 2013- en dat nadien de problemen met de FSB begonnen -"iets later"-, stelt de Raad vast dat verzoeker bevestigt dat de convocaties aankwamen na zijn eigen problemen, waardoor zijn eerdere bewering tijdens zijn verhoor op 18 juli 2013, dat convocaties vóór zijn problemen kwamen (zie het verhoorverslag, p. 5), onjuist is.

Van verzoeker kan nochtans worden verwacht dat hij de convocaties van een zaak die hem nauw aan het hart ligt, chronologisch juist kan situeren ten aanzien van zijn vervolgingsproblemen.

Verzoekers inconsistente verklaringen dienaangaande doen verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker betreffende de verdwijning van zijn neef, niet aannemelijk kan maken dat hij omwille van deze verdwijning, of de stappen die hij en zijn zus hebben ondernomen, wordt vervolgd.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoeker er, gelet op bovenstaande vaststellingen, hoegenaamd niet in slaagt om de vervolgingsfeiten die hij persoonlijk zou hebben meegemaakt, aannemelijk te maken.

Voorts wijzen de door hem neergelegde documenten erop dat de autoriteiten aandacht aan de zaak besteedden en blijkt uit zijn verklaringen dat ze zich in zekere mate welwillend of minstens op een niet vijandige wijze, opstelden ten aanzien van de aangiften die zijn zus samen met hem indiende.

Verder verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij geen weet had van mensen uit de kenniskring of andere familieleden van zijn neef die vervolgingsproblemen hebben gekend (zie het verhoorverslag van 18 juli 2013, p. 2-3), terwijl hij later in het verhoor plots stelde dat een persoon die in de gevangenis voor wapenbezit zat, en met wie zijn neef zou hebben gebeld kort voor zijn vrijlating, was verdwenen (zie het verhoorverslag van 18 juli 2013, p. 5).

De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker eerst dacht dat de verdwijning van zijn neef “*tot op het bot zou onderzocht worden*”, maar dat al vlug bleek “*dat verzoeker zichzelf problemen op de hals haalde*” en “*de politie wou niets doen*”, wordt niet aangenomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat zijn oom gewond raakte “*bij een zelfmoordaanslag door een vrouw gepleegd*”, is de Raad van oordeel dat niets erop wijst dat zijn oom een specifieke doelwit van deze aanslag was, noch dat er enig verband met verzoekers persoonlijke vervolgingsproblemen kan worden gelegd (zie het verhoorverslag van 11 juni 2013, p. 19).

De Raad hecht ook geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden reisroute.

Verzoeker verklaarde dat zijn internationaal paspoort door de ordediensten werd ingehouden, dat hij zijn binnenlands paspoort aan de smokkelaar had gegeven, dat hij via Kaliningrad, Litouwen en Polen naar België reisde aan boord van een wagen, dat hij onderweg geen grenscontroles heeft meegemaakt, dat hij niet in het bezit van enig reisdocument was en dat er geen afspraken met de chauffeur werden gemaakt (zie het verhoorverslag van 11 juni 2013, p. 6, 7).

Waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij aan de grens 3000 euro heeft moeten betalen, waardoor hij “*vrije doortocht*” had, en dat er door deze betaling aan de grens door de smokkelaar “*geen noodzaak aan verdere documenten of afspraken*” was, wijst de Raad erop dat uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone strenge identiteitscontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

De verklaring van verzoeker dat er geen praktische afspraken waren met de smokkelaar over de handelwijze bij eventuele grenscontroles, is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van de vlucht uit zijn land van herkomst, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar hem niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is niet aannemelijk dat verzoeker op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door de passeur.

Bijgevolg is verzoekers verklaring dat hij enkel een binnenlands paspoort aan de smokkelaar gaf, niet weet hoe hij de grenscontroles passeerde en geen internationaal paspoort bij had, noch weet had van enige andere reisdocumenten, ongeloofwaardig.

De beweringen in het verzoekschrift dat de persoonlijke grenscontroles “*dagdagelijks (worden) tegengesproken door de feiten, waarbij talrijke mensen zonder problemen de grens oversteken, doch mits betaling*” tonen niet aan dat voormelde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg ondermijnen dan ook zijn geloofwaardigheid.

De Raad kan zich niet van het vermoeden ontdoen dat verzoeker zijn reispaspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, verborgen te houden.

Waar verzoeker van mening is dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij “*ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is*”, wijst de Raad erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Dagestan en wijst op de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoering, alsook verwijst naar “*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*” -die niet worden bijgevoegd-, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad stelt vast dat verzoeker ter zitting bewijsstukken neergelegde die evenwel niet vergezeld zijn van een aanvullende nota; de Raad weert deze in toepassing van artikel 39/76, 2de van de vreemdelingenwet, ambtshalve uit de debatten.

Waar de advocaat ter zitting liet gelden dat bedoelde stukken vóór de zitting reeds bij aangetekend schrijven aan de Raad en aan de verweerder werden toegezonden, merkt de Raad op dat deze zending in het dossier niet werd aangetroffen.

De Raad herhaalt dat hoe dan ook, om bewijswaarde te hebben, een document coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen wat gelet op bovenstaande vaststellingen *in casu* niet het geval is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

#### 2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie, Dagestan: Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013*" van 28 februari 2013 stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De bewering van verzoeker dat de situatie tot op heden in Dagestan er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker "*louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt*" en zijn verwijzing naar "*recente Mensenrechtenrapporten van*

*algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" -die niet worden bijgevoegd-, doen geen afbreuk aan bovenstaande informatie en tonen bijgevolg geenszins aan dat er in zijn land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

#### 2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wijst de Raad erop dat hij over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Men, geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet aantoot.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

#### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE